

ind i ordnede Forhold, maa man komme tilbage til den gode gamle Skik, at dette Ting værner om Finanslovens Renhed. Det er det, vi skulle gaa til. Uden det komme vi i Virkeligheden ikke i Orden. Jeg misbilliger i højeste Grad den Afgørelse, man undertiden ved Behandlingen af de særlige Love har grebet til, naar man ikke har kunnet blive enig, nemlig at sætte en lille Bestemmelse ind, som siger, at det og det skal der tages Bestemmelse om ved de aarlige Finanslove. Dermed har man skabt en Kilde til evig Uenighed. Saaledes som Rigsdagens Sammenfætning er, hvilken vel ingen tænker paa vil blive forandret, ser jeg ingen anden Udvej til at komme ind i regelmæssige Forhold og faa den hurtige Behandling, som den ærede 12te kongevalgte Landstingsmand onstede, end at man faar saa lidt at ordne paa Finansloven som muligt, og at man derfor ved de særlige Love afgør alt, hvad der overhovedet kan afgøres ved dem. Det tror jeg i alt Fald vil være en af Betingelserne for, at vi, naar vi en Gang komme tilbage til regelmæssige Forhold, da kunne blive i dem. Naar vi en Gang komme ind i regelmæssige Tilstande, skulle vi jo dog ikke gerne falde tilbage til de uregelmæssige. Men den Tid den Sorg kan man sige. Man maa jo imidlertid ogsaa have sine Tanker henvendte paa Fremtiden, og min Tanke gaar da ud paa, at jeg efter bedste Evne vil gøre mit til, at vi ikke vedtage særlige Love, der overlade til Finansloven at afgøre, hvad der kunde være blevet afgjort paa den særlige Lov.

Den ærede nævnte Landstingsmand kom temmelig udførlig ind paa en teoretisk Undersøgelse af Tingenes Stilling til Finansloven, og han mente i Grunden, at det var et Overgreb, naar Folketinget har tilegnet sig en overvejende Indflydelse paa Finansloven, og han mente, at ogsaa dette Ting selv havde Skyld i, at dette er blevet Tilfældet. Dertil skal jeg bemærke, at Finansloven skal jo, som den ærede Landstingsmand ogsaa selv mindede om, først forelægges i Folketinget, og nogle af dem, der vare kaldede til at fortolke den Paragraf i Grundloven, som bestemmer dette, Grundlovens Fædre, havde jo Sæde i de Finansudvalg, der fra først af bleve nedsatte i Folketinget, og de fortolkede med Sædvanens Ret ved Finanslovens Behandling. Naar efter Naar, at det var Folketinget, der skulde behandle alle Enkelthederne, gennemgaa Bilagene og i det hele undersøge de enkelte Postter, og det tog lang Tid. Det har det altid gjort, saa at Landstinget ikke kunde faa den samme Tid til Finanslovens Be-

handling bagefter. Det har ogsaa en æret Landstingsmand, som ikke mere har Sæde her, Carl Ploug, i den Tid, hvori jeg har været Medlem af Tinget, indrømmet Rig-tigheden af. Han indrømmede, at naar Finansloven først skulde forelægges i Folketinget, var Meningen dermed, at Folketinget skulde have den overvejende Indflydelse paa Enkelthederne. Saaledes har Grundlovens Bestemmelse været fortolket ved Sædvanens Ret, og saaledes have Grundlovens Fædre forstaaet Sagen. Det er den traditionelle Opfattelse. Hvad der kan være blevet sagt af en eller anden Taler i den grundlovgivende Rigsdag, skal jeg ikke komme ind paa, det har ikke afgørende Betydning, men hvad der forekommer mig at have afgørende Betydning med Hensyn til Forstaaelsen af dette Spørgsmaal, er, hvad der blev udtalt i den Rigsdag, som reviderede Grundloven, og der blev der ikke fra een, men fra mange Sider udtalt, at Folketinget fremdeles vilde beholde uforandret den overvejende Indflydelse paa Finanslovens Behandling. Altsaa det anerkendte maa fra mange Sider, blandt andet ogsaa fra en æret kongevalgt Landstingsmands Side, som er til Stede endnu her i Tinget, at det nu endelig var slaaet fast, hvad der i Grundloven og ved den Sædvane, som var bleven udøvet, var blevet bestemt, nemlig at det var Folketinget, som vilde faa den overvejende Indflydelse paa Finansloven. Men jeg ser ikke, at disse teoretiske Undersøgelser egentlig føre os syn-delig videre. Det er paa Handlingerne, paa Udøvelsen, det kommer an. Jeg gentager derfor kun, at jeg tror, at den rette Vej er, at dette Ting vender tilbage til den traditionelle Opfattelse at sørge for Finanslovens Renhed. Det var Folketinget, der den Gang gik for vidt, om jeg saa maa sige. Det kan ikke nægtes, at det havde en vis Tilbøjelighed til at kaste Stof ind paa Finansloven, som ikke burde have været der. Det skal jeg dog ikke komme ind paa, gjort Gjerning staar i denne Henseende ikke til at ændre, og det gamle Ord gælder ogsaa her, at der er mange om Skylden, men flere om Skaden. Det tror jeg altsaa ikke kan bestrides, at ifølge Grundloven og Sædvanen tilfalder der, naar alt er i Orden, Folketinget den overvejende Indflydelse paa Finansloven. Hermed er jo ikke sagt, at dette Ting ikke skal have mere end 14 Dage eller 3 Uger til at behandle Finansloven, men givet er det, at det ikke behøver saa megen Tid som Folketinget til Finanslovbehandlingen. Hvis alle Enkelthederne paa ny skulde optages til Undersøgelse her, hvis alle de Bilag og Dørløsninger, som vi lige